

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτήσια δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰανουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 3

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

παρηγγέλθη ἤδη καὶ κατασκευάζεται ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κουλουρῆ κατὰ πρόπλασμα τοῦ Δουκᾶ Δούκα, διὰ νὰ στηθῇ ἐντὸς τοῦ Ἑθνικοῦ Κήπου, εἰς τόπον παραχωρηθέντα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. Ἐκτὸς τοῦ ποσοῦ τῶν 14,000 δραχμῶν, τὸ ὁποῖον ἀπέφερεν ὡς τώρα ὁ ὑπὸ τῶν φίλων τῆς «Διαπλάσεως» ἐνεργούμενος Ἔρανος, θὰ χρειασθοῦν ἄλλαι 8,000 τὸ ὀλιγώτερον. Ἡ Διαπλάσις ἐλπίζει ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ φίλοι τῆς θὰ φιλοτιμηθοῦν, προσφέροντες ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν, νὰ συμπληρώσουν τὸ ποσὸν ἐγκαίρως.

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ μικρὸς φίλος μας, ἀπὸ τότε ποὺ ἐξηγήθηκε μὲ τὸν κ. Γιάννη, τὰ περνοῦσε ὥραια. Εἶχε προσληφθῇ ἐπίσημα στὸ προσωπικὸ τοῦ πλοῦ, ὡς ἀντικαταστάτης τοῦ Ντὸ-Χούν. Οἱ Ἀνναμίτες δὲν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι τὸ μικρὸ Γάλλο, μὰ τὸ ἐπιβάλλον τοῦ αὐστηροῦ κ. Γιάννη τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ἐκδηλώσουν μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο αὐτὴ τὴν δυσἀρέσειά τους.

— Ὁ συνάδελφός σας ὁ Ντὸ-Χούν εἶναι ἕνας λιποτάκτης, τοὺς εἶπε πρὶν ὁ κ. Γιάννης, ὅταν τοὺς πρρουσίασε τὸν Φραγκίσκο. Δίχως νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ, ἄφισε τὴ θέση του καὶ πῆγε ὑπηρέτης σ' ἑνὸς Ἑλλήνα στὴ Μασσαλία. Γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσω τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε τὸ πλοῖο, ἀναγκάστηκα νὰ πάρω αὐτὸ τὸ παιδί. Ὅποιος τὸ πειράξῃ, θάχει νὰ κάμῃ μὲ μένα.

Μ' αὐτὴ τὴ σύσταση, καὶ μὲ τοὺς καλοὺς κι' ἐξυπνοὺς τρόπους του, ὁ φίλος μας κατάφερε νὰ τὰ πηγαίῃ πολὺ καλὰ μὲ τοὺς συναδέλφους του. Γυλίζε τὰ παπούτσια καὶ βούρ-

τσιζε τὰ ρούχα μὲ ὅση ἐπιτηδειότητα κι' ἐκείνοι, καὶ σερβίριζε μὲ πορτοκαλλὰδα ἢ ἕνα κοκτέιλ μὲ ἄψογο τρόπο, σὰν νὰ ἦταν κανένας ἔμπειρος μπόυ.

Τοῦ εἶχαν ἀναθέσει ὑπηρεσία σὲ τρεῖς καμπίνες. Μὰ ἀπὸ τίς τρεῖς αὐτές, ὁ Φραγκίσκος εἶχε ἰδιαιτέρη προτίμησιν γιὰ τίς δύο.

Στὴν πρώτη ἔμενε ἕνας γάλλος μηχανικός, ὁ κ. Καρινύ, ποὺ πήγαινε στὸ Τογκίνο γιὰ νὰ κάμῃ μεταλλεργολογικὰς ἐρευνάς. Στὴ δευτέρῃ ἔμενε ἡ μικρὴ του κόρη Λούση. Ἀπὸ τὴ δευτέρῃ μέρα τοῦ ταξιδίου, ὁ μηχανικός συμπάθησε τὸ μικρὸ ψευτανναμίτη, ποὺ τοῦ διηγῆθηκε τὴν ἱστορίαν του. Ἔτσι ὁ Φραγκίσκος γρήγορα ἐπίασε φιλίαν μὲ τὴ Λούση, χαριτωμένο κοριτσάκι δώδεκα χρόνων κι' ἡ ὑπηρεσία τοῦ προθυμοῦ μπόυ, μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἦταν

περισσότερο εὐχαρίστηση παρὰ χρέος.

Δυστυχῶς εἶχε κι' ἕναν τρίτο πελάτη, τόσο ἀντιπαθητικὸ, ὅσο συμπαθητικοὶ τοῦ ἦταν οἱ δύο ἄλλοι. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ μπήκε στὴν καμπίνα τοῦ τρίτου πελάτη του, ἔνοιωσε ἕνα εἶδος φόβου καὶ ἀντιπάθειας γι' αὐτὸν ἰὸν ταξιδιώτη. Ἦταν ἕνας λιγνός, σκυφτὸς ἀνθρωπάκος, μὲ ζωηρὰ ζαρωμένα μάτια. Εὐκόλα θὰ τὸν ἔπερνε κανεὶς γιὰ Κινέζο ἢ Γιαπωνέζο, ἀν δὲν εἶχε μιὰ τετραγωνικὴ ξανθὴ γενειάδα καὶ μεγάλα στρογγυλὰ ματογυᾶλια, ποὺ ἄλλαζαν τὴν ἔκφραση τῆς φυσιογνωμίας του. Ἄλλωστε ἦταν ντυμένος μὲ ἄμεπτο εὐρωπαϊκὸ κοστοῦμι κι' ἔδινε τίς διατγές στὸ Φραγκίσκο σὲ ἀρκετὰ καλὴ γαλλικῇ. Στὸν κατάλογο τῶν ταξιδιωτῶν ἦταν γραμμένος μὲ τὸνομα «Τινέλ, ἔμπορος, κάτοικος Μασσαλίας, μεταβαίνει εἰς Σαίγκον». Δὲν εἶχε κρατήσῃ καμπίνα, ἀλλὰ πῆρε ὁποια βρῆκε ἐλεύθερη ὅταν ἔφθασε στὸ πλοῖο.

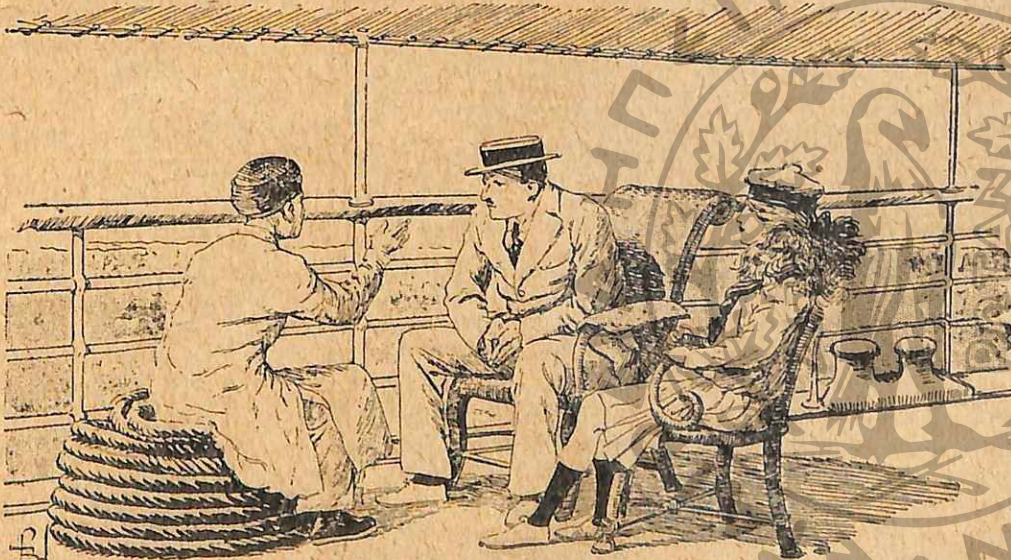
Ὅταν, τὴν πρώτη μέρα τοῦ ταξιδίου, χτύπησε τὸ κουδούνι κι' εἶδε νᾶρχεται ὁ Γάλλος ψευτομπόυ, φάνηκε στενοχωρημένος καὶ τὸν ρώτησε ἀν θάμενε στὴν ὑπηρεσία σ' ὅλο τὸ ταξίδι.

— Μάλιστα, κ. Τινέλ, τοῦ εἶπε τὸ παιδί. Μήπως θὰ προτιμοῦσατε ἕναν ἄλθρινὸ μπόυ;

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, εἶπε ὁ ἀνθρωπάκος, μὰ κάνε μου τὴ χάρη νὰ μὴ μπαίνει ποτὲ στὴν καμπίνα μου προτοῦ νὰ χτυπήσῃς καὶ νᾶρχεσαι μόνον ὅταν σὲ φωνάζω.

Τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα κι' οἱ δύσπιστοι τρόποι τοῦ ἐπιβάτη δὲν ἔλεγαν τίποτα καλὸ στὸ παιδί.

— Περιέργο, συλλογίζοταν ὁ φίλος μας. Μοῦ φαί-

« Ἀκούγε προσεχτικὰ τὸν μηχανικὸ ... » (Σελ. 62, στ. α'.)

νεται πώς κάπου τόχω ξαναϊδεί αυτό το μούτρο. Κι' όμως δεν μπορώ να θυμηθώ.

Το πρόσωπο αυτό έδωαινε πολύ σπάνια από την καμπίνα του, δέ συναναστρεφόταν κανέναν από τους άλλους επιβάτες και, κάθε φορά που το πλοίο επικοινωνούσε με κανένα σταθμό ασυρμάτου, έστειλε τηλεγραφήματα σε μια γλώσσα συνθηματική, που δεν την καταλάβαινε κανένας.

Ο μηχανικός Καρινύ είχε αρχίσει ν' αγαπά το παιδί, που του είχε διηγηθή την ιστορία του. Ο τρόπος που μπήκε στο πλοίο τουκάμε πολλήν εντύπωση και θαύμασε την τόλμη και τη θέληση του μικρού φίλου μας. Μά δεν έπαυε να συλλογίζεται πόσες δυσκολίες έμελλεν' απαντήσει ένα όρφανό, χωρίς χρήματα και χωρίς προσταγή, σε μια ξένη κι' άγνωστη χώρα.

Όσο για τη Δούση, ήταν ένθουσιασμένη που βρήκ' έναν σύντροφο για να παίξει παλέτες στο κατάστρωμα. Ο Φραγκίσκος ήταν καταλληλότερος κι' επιδέξιος σ' όλα τα παιχνίδια και περνούσαν ευχάριστα πολλές ώρες μαζί.

Ξαφνιζόταν μόνο που ο Φραγκίσκος δεν ευκαιρούσε να παίξει μαζί της από το πρωί ως το βράδυ, γιατί νόμιζε πως ή υπηρεσία του πλοίου τον είχε μόνο και μόνο για να διασκεδάσει τα κορίτσια των επιβατών, παίζοντας μαζί τους.

Ο κ. Γιάννης είχε παρατηρήσει αυτή την οικειότητα του υπαλλήλου του με τους επιβάτες. Μά επειδή ο κ. Καρινύ του μίλησε με πολύ καλά λόγια για το Γάλλο ψευτομπόι, ο προϊστάμενος έκανε στραβά μάτια. Κι' έτσι, μέσα σε μια εβδομάδα από την ημέρα που ξεκίνησε το πλοίο από τη Μασσαλία, ο φίλος μας είχε αποκτήσει προνομιούχο θέση, που την ζήλευαν οι συνάδελφοί του.

Γιαυτό, την ημέρα που το πλοίο περνούσε το κανάλι του Σουέζ, ο Φραγκίσκος, αντί να μένει, καθώς οι άλλοι μπόι, κάτω, να гуαλλίζει τα πόμολα από τις πόρτες και τα άσημικά, καθόταν ήσυχα-ήσυχα στην πλώρα, πάνω σε μια κουλούρα σκονιά. Άκουγε προσεκτικά το μηχανικό, που εξηγούσε σ' αυτόν και στη Δούση πως στην

εποχή της δεύτερης Αυτοκρατορίας, ένας μεγάλος Γάλλος, ο Λαεσέφ, είχε κλέψει το κανάλι του Σουέζ, τί τεράστιες θυσίες στοίχισε αυτή η επιχείρηση και πόσο εξυπερέβησε τον πολιτισμό και τη ναυτιλία. Τα πλοία δεν είναι τώρα πιά υποχρεωμένα να κάνουν το γύρο της Αφρικής και να περνούν από το άκρωτήρι της Καλής Έλπίδας, για να πηγαίνουν στην Κίνα.

Ο Φραγκίσκος άκουσε με πολλή ευχαρίστηση αυτές τις διδακτικές διηγήσεις. Μά κι' ο κ. Καρινύ με ευχαρίστηση του μιλούσε, γιατί είχε αντίληψη την εξυπνάδα, την αντίληψη και

την εξαιρετική φιλομάθεια του παιδιού.

— Κρίμα, του έλεγε κάθε τόσο, να μην πάς στο γυμνάσιο νακολουθήσεις μαθήματα!

— Ναί, ναί, απαντούσε ο Φραγκίσκος, αυτός ήταν ο καϊμός του πατέρα μου. Έκανε 8, τι του περνούσε από το χέρι για να με μορφώσει ο ίδιος. Μά ή άρρώστεια του τον εμπόδισε να εξακολουθήσει τα-

κτικά τα μαθήματά μου.

Στόν κ. Καρινύ είχαν κάνει εντύπωση μερικές φράσεις που πετούσε έδω και κεί το παιδί για τις εργασίες που απασχολούσαν τον πατέρα του. Τί είδους έφευρέτης να ήταν αυτός ο Ταρδίφ;.. (Ακολουθεί)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΚΕΠΗ

Στην Οικουμένη ήρθε ο καιρός ο ήλιος να βασιλεύει, και πίστη νάβγει ή ελάχιστη ψυχή να ζητιανέψει.

Ιέρωντα, άπόψε ισόρροσε για τ' άγια μοναστήρια, τ' άφαντα παρακλήσια τους και τ' άκρα σημαντήρια.

για σκαλιστά, άγιορειτικά του Έπιταφίου άγιοκέρια, τριφύλλα άγιοταφίτικα κονίσματα, πανέτρια.

Θήκες πελεκητές, σγουρά χαλιά έφταδιπλωμένα, ράσα, φανάρια, φυλαχτά και λειψάνα άγιασμένα...

Και στόν γλυκό τους σύρε με τον ήσκιο, ως για ν' άπλώσω τών Σιαυωμένων τα σμεγμάτα γόνατα να ζωώ.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ» (THE SERAO)

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Έχει το ποιητικό και γλυκό αυτό όνομα, πουταν άγαπητό στο Λεοπάρντι (!): Νερλίνα. Μά και σ' άλλα κερη την υπαρκτή της παιδούλας αυτής, της ψηλής και λεπτής, είναι ζωγραφισμένη μια γλύκα ήρεμη, ποιητική.

Τ' απαλά και καστανά μαλλιά της, καθώς πέφτουν στις πλάτες, αφήνουν έλεύθερο ένα μέτωπο μακρύ, λευκό, έξυπνο· μέτωπο σκεπτικό. σάν τ' αμεγάλα μαύρα της μάτια, μάτια αίγυπτίας· μάτια λαμπερά και βαθιά, γεμάτα γαλήνη. που κάποια άρχη μυωπίας τους δίνει, μερικές φορές, μιάν άδεδαιότητα που μοιάζει με όνειρο, ή μιάν υπέροχη λεπτότητα στο κοίταγμα.

Η κατατομή είναι κανονική, λεπτή, λές γυναικεία· ένφ' το στοματάκι έχει άκόμα κάτι το παιδικό, χειλάκια όροσερά και ρόδινα, έλως διόλου άδολα, χωρίς προσποιημένο γέλιο, που κάποτε ζαρώνουν από 'να θυμό, για να φανούν πικραμένα, για να κλάψουν.

Η φωνή της άνθίζει, νομίζεις, καθώς βγαίνει άργά και στοχαστικά, σ' ένα τόνο κάπως βαθύ, μελαγχολικό· είναι φωνή που μιλώντας σκέπτεται.

Με μεγαλύτερη ευχαρίστηση άνοεί, με το κεφαλάκι γυρμένο, με τ' αζωηρά μάτια της, που ναι ή σκιωμένα από τ' απλούσια καστανά φρύδια, με το στόμα μισόκλειστο.

Αφήνεται, με μια κούραση γεμάτη στοργή, με το κεφάλι άκουμπισμένο στο μητρικό ή το πατρικό στήθος, με τ' άχέρια κρεμασμένα δρόσια στο παραξένο σε σχέδιο «τουνίκ» παιδικό φορεματάκι, που έχει κάτι από βυζαντινό μυστικισμό άνάμεσα στις άπλες γραμμές του.

Αγαπά πολύ κάθε πράμμα που προέρχεται από τη σκέψη ή τη φαντασία· τ' α πολύωρα διαβάσματα σε μια γωνίτσα του σαλονιού, την τραβούν άκαταμάχητα, λογοτεχνική συνδιάλεξη την άποροφά, ή ένατενίστη μιάς ζωγραφιάς την κάνει να ξεχνιέται. Μιά βραδυά, ή φαντασμαγορία ένδς χαρού

(!) Πρόκειται για τον μεγάλο της Έντλις ποιητή Τζάκνομο Λεοπάρντι. Ο Λεοπάρντι, μιά δυστυχισμένη υπαρκή, άλλα μεγάλη ποιητή κή φυγή, γεννήθηκε στα 1798 στο Ρακκινάτι, κι' άπέθανε στη Νάπολη στα 1837. Είχε το σθμα άσθενικό και καμπούρικο, άλλα την ψυχή ήρατα. Ίσως, από μιά μεριά, το σωματικό του αυτό έλλειμμα, που τον έκανε νά δοκιμάση τη καταπορεία και τη σκληρότητα του κόσμου, στοίχησε ή άφορμή, που ο Λεοπάρντι έγραψε τ' άπο άπέροχα έργα του — ποιητικά και πεζά — π.ό θεωρούνται από τ' α λίγα άριστευρήματα όχι μόνο της Έταλικής, άλλα και της Παγκόσμιας Λογοτεχνίας. Η πείσή του όσ' όσο διαπνέεται από μιάν άπέραντη άπαισιοδοξία, τόσο που το έπιετο Λεοπαρδικός κατέντησε συνώνυμο του άπαισιοδόξου. — Σ. τ. Μ.

στο «Έξέλιος» την έμέθυσε· μιά μέρα, στη Βενετία, στην πλατεούλα του Άγίου Μάρκου, άρχισε νά παρακαλή τον πατέρα της, με δάκρυα στα μάτια, να μη την πάρη πιά ποτέ μακριά από το μέρος εκείνο, το τόσο όμορφο!

Η μικρή αυτή έχει μιάν αντίληψη έκλεκτή κι' ευγενική, που την κάνει να μαθαίνει εύκολα κάθε πράμμα, όπου ή προσήλωση χρειάζεται περισσότερο κι' από τη μελέτη, όπου ή άπόλαυση κυριαρχεί άπέναντι στην παρατήρηση· και συχνά ή ευγενική αυτή προτίμηση είναι καθοδηγημένη από μιά μεγάλη ειλικρίνεια, πράμμα άπροσδόκητο κι' άξιοθαύμαστο για την παιδική ηλικία.

Τέλος αυτή είναι μιά υπαρκή άπλή, λιγάκι δειλή, κλεισμένη στόν έαυτό της, όλη πνεύμα.

..

Η πονηριά του μικρού εκείνου Ρουτζέρο διακρίνεται στα μάτια. Είναι μάτια χρώματος μαύρου γλυκού, ζωηρού βελουδένιου, με την ίριδα μακριά και θωπευτική, με τον κερατοειδή γαλάζιο, με τ' α μακριά φρύδια, τ' α σχεδόν γυναικεία· μάτια παράξενα που άστράφτουν από εξυπνάδα, σκληρά μάτια, σκεπτικά, που το βλέμμα τους, κυματίζοντας άργά, λές και φτάνει από μακρινές μυστυριώδεις ένατενίσεις· άτονα μάτια, κατεργάρικα, που μισοκλείνουν σάν κουρασμένα.

Αυτός ο μικρός έχει το δέρμα μελαχρινό, θερμά μελαχρινό και θαλερό, τ' α μαλλιά βαθιά φυτρωμένα στο μέτωπο, τ' α φρύδια μαύρα και μακριά, το στόμα ρόδινο και ζωντανό σάν ένα γαρύφαλλο, τον μελαχρινό λαϊμό έλεύθερο στο ναυτικό του κολλάρο, τίς μελαχρινές γάμπες γυμνές και νευρώδικες.

Μά ή όψη του ή λεπτή και μακρουλή· εξαφανίζεται από κείνα τ' α μεγάλα και παράξενα μάτια, που σ' ας έκπλήττουν, τόσο είναι γεμάτα φωτιά.

Και μεσ' στην ιδιορρυθμία αυτών των ματιών, που άλλοτε μοιάζουν μάτια ζωηρής Άνδραλουσίας, άλλοτε σάν εκείνα ένδς άράπη χωμένου στο μπουρνούζι του, θά όρήτε έναν ιδιότροπο παιδικό χαρακτήρα.

Αυτός δεν θέλει ποτέ να τον φιλούν ποτέ δεν φιλεί. Άν του μιλήσετε, όπως σε παιδί, σ' ας κοιτάζει σοδαρός-σοδαρός, γυρλίζει τίς πλάτες και φεύγει. Πρέπει να του κάμετε μιάν όμιλία λογική, ήρεμη, να του μιλήσετε όπως σε μεγάλο· τότε σ' ας άπαντή, ήσυχα, μερικά πράματα που σκέπτεται.

Μην επιχειρήσετε να του διηγηθήτε ιστορίες, παραμύθια· αυτές θ' ας διηγηθήτε τέτοια, που θ' ας φανταστή ίσως· στέκεται ίσως άπέναντί σας, προσπαθώντας να μη τον βλέπετε κατάματα, με το δειχτή που έγγλίζει τη γωνία των χειλιών, και σ' ας λέει χαμηλόφωνα, σ' α

να μιλούσε στόν ίδιο τον έαυτό του, τον μύθο του ή την παράδοση.

Κάθε τόσο καταδέχεται καλόκαρδα να σ' ας εξηγήση κάποιον μέρος ξεχωριστό, — γιατί το φάντασμα, μερικές φορές, είναι καλό, — γιατί εκείνη ήταν καθαντό ένα καλό κορίτσι, — κι' εξακολουθεί μακραίνοντας τη διήγηση, φανταζόμενος κάτι άλλο, σ' ας νά δημιουργούσε. Άν τον διακόψετε, τ' α χάνει, σ' ας ρίχνει μιά ματιά δύσπιστη κι' άυστηρή· ξαναρχίζει, χωρίς να λογαριάση κείνο που τον ρωτήσατε.

Ό,τι άφθονεί σ' αυτόν, είναι μιά φαντασία σχεδόν άνατολίτικη, γεμάτη όνειρα· κι' ένας άνδρισμός γεμάτος θέληση άκατανίκητη. Σ' ας λέει: θ' ας μάθω κολύμπι τον έρχόμενο χρόνο, θ' αν θάξω όλως διόλου άντρας. Είλν' ο μικρότερος άνάμεσα στα δυό άδελφάκια· άλλ' ο μεγαλύτερος, ο Παύλος, είν' ένας παίδαρς ξανθός και παχούτσικος, άσπρος, άπαλός και διάφανος, σάν ένα μήλο, με

μάτια γαλάζια και δειλά, που μιλάει λίγο, γελά συχνά και κάθεται ήσυχος, — έμπιστευόμενος τον έαυτό του στην προστασία του μικρού Ρουτζέρο, πουν' ο πιδός μικρός.

(Το τέλος στο έρχόμενο).

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΣΩΓΡΑΦΙΕΣ

4.

Στο λιμανάκι του νησιού π' αλύχταγεν ο σκύλος, Τώρα φωνή μαμιά· Μονάχα εκεί στο ψήλωμα σ' ας βάρδια κάποιος μύλος Άργονιάει, στο φύσημα του μπάτη, τ' α φτερά.

Και στο γαλάζιο πέλαγο, κάποιον πανί ξανοίγει Σάν όνειρο παιδιού· Σε' άραξοβόλι να ζητάει τάχα γαλήνη λίγη, "Η τίς λαχτάρες νάνιωσε καινούργιου ταξιδιού;..

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Είχε όμως και μιά συντροφιά στην έρημιά του ο κόντε-Πίπης: την Κατεριά, τη γοιά του δηρερία. Μόνο που ήταν κουφή, θεόκουφη, κι' ή συνομιλία μεταξύ τους γινόταν με γνέψιματα. Γιατί κι' ή Κατεριά, μη ακούγοντας ούτε την ίδια της τη φωνή, είχε ξεσυνηθίσει, ή βαριόταν πιά να μιλά, και προτιμούσε ν' άπαντιά με γνέψιμο στο γνέψιμο. Τελοςπάντων δεν ήταν και τόσο περιφρημη κι' ή μοναχή αυτή συντροφιά του κόντε-Πίπη στην «Αύρα». Γι' αυτό ο άνδρωπος είχε στενοχωρηθή πολύ και δεν έβλεπε πιά την ώρα να έρθη ή 15

Άπριλίου για να πάη το βράδυ στο Λευκό Χορό, να διασκεδάση οληνύχτα.

Όυτε ιδέα δεν είχε πως αναβλήθηκε. Κι' έλεγε:

«Ο κόσμος να χαλάση, θά πάω. Για μιά μέρα, άς μη φοβηθώ την Άράπα. Δεν πιστεύω πάλι ν' αναι της τύχης μου να την άπαντήσω, στόν πηγαιμό ή στο γυρισμό. Ά, μπά! θά πάω κι' ο Θεός βοηθός. Μόνο που δεν ξέρω πως να μασκαρευθώ. Να γίνω Μαρκήσιος, Σωματοφύλακας, Τούρκος, Άράπης;.. Ά, όχι! Αυτά είναι καλά γι' άνδράπους κοινούς. Έγώ όμως που περνά για έξυπνος και πρωτότυπος άνδρωπος, πρέπει να βρω κάτι άλλο, καινούργιο, χρόνου... Ά, στάσου! το βρήκα!»

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

*Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΕ μέρα σχεδόν, Διαπλάσ-
πουλα, αγόρια και κορίτσια,
μας κάνουν αυτή την ερώτη-
ση: «Θέλω να καταρτίσω μιὰ
μικρή βιβλιοθήκη γιὰ μένα. Τι βιβλία
νὰ πάρω;» Έτσι, καθημέρα σχεδόν,
δρθώνεται μπροστά μου το πρόβλημα
της Βιβλιοθήκης, — της παιδικής, της
εφηβικής, της νεανικής Βιβλιοθήκης, —
ένα πρόβλημα από τὰ πιό δύσκολα
στον κόσμο, και μάλιστα στην Έλ-
λάδα.

Γιατί άλλου υπάρχουν κι' Έκδοτικοί
Οίκοι επίτηδες γιὰ τὴ νεολαία, πού ἐκ-
δίδουν συστηματικά βιβλία, τι χρειάζεται
το παιδί, ὁ εφηβός κι' ὁ νέος, ἀπὸ τὸ
Ἀλφειοτάρι νὰ ποῦμε ὡς τὸ Ἐγκυ-
κλοπαιδικὸ Λεξικό. Κι' ὅποιοι μικροὶ
ἢ νεαροὶ θέλουν ἐκεῖ νὰ κάμῃ τὴ βιβλιο-
θήκη του, δὲν ἔχει παρὰ νὰ συμβου-
λευθῇ τὸν πλουσιότατο κατάλογο ἐνὸς
τέτοιου εἰδικοῦ Έκδοτικοῦ Οἴκου καί,
μὲ καθ' ἑμπιστοσύνη, νὰ διαλέγῃ καί
νὰ παίρνῃ βιβλία, λίγα ἢ πολλὰ, κατὰ
τὰ λεπτὰ πού ἔχει διαθέσιμα. Καὶ μόνο
ἀπὸ τοὺς τίτλους, μπορεῖ νὰ συμπε-
ραίνῃ ποῖα εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία του.
Ἀλλὰ καὶ λάθος νὰ κάνῃ, δὲν πειράζει:
ἕνα βιβλίο πού δὲν μπορεῖ ἴσως νὰ τὸ
διαβάσῃ φέτος, θὰ μπορέσῃ τοῦ χρό-
νου. Πάντα θὰ εἶναι ἕνα βιβλίο καλὸ,
ὠραίο, ἠθικὸ, ὠφέλιμο. Ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖνα
πού εἶναι ζήτημα ἂν ταιριάζουν καὶ σὲ
μεγάλους.

Μ' ἔλ' αὐτά, κι' ἐκεῖ ἀκόμα πού τὰ
πράγματα εἶναι τόσο καλὰ οργανωμέ-
να, συστηματοποιημένα, ὁ καταρτισμὸς
μιάς παιδικῆς καὶ προπάντων εφηβικῆς
Βιβλιοθήκης παρουσιάζει σημαντικὲς
δυσκολίες καὶ καταναίει πρόβλημα ἄλυ-
το, γιὰ τὸ λόγο ὅτι οἱ παιδαγωγοὶ
συχνὰ διαφωνοῦν ἂν ἕνα ἔρισμένο βι-
βλίο εἶναι ἢ δὲν εἶναι γιὰ τὴ νεολαία.
Ἀξάφνα ἕνας μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου
μπορεῖ νὰ ρωτήσῃ τὸν καθηγητὴ του:
«Νὰ πάρω τὸ Ντὲ-Προφούντις τοῦ
Ὁσκάρ Οὐάιλντ;» κι' ὁ καθηγητὴς του
νὰ τοῦ πῇ: «Ναί, πολὺ ἠθικὸ κι' ὠ-
ραῖο βιβλίο!» Νὰ ρωτήσῃ ἕως ὅτου
καὶ τὸν πατέρα του καὶ νὰ κούσῃ:
«Ἄ, μπᾶ, μπᾶ! Ὁσκάρ Οὐάιλντ; ποτέ!»
Καὶ τέτοια πολλά.

Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσο τὸ πρό-
βλημα εἶναι πιό δύσκολο ἐδῶ, ὅπου τί-
ποτα δὲν εἶναι συστηματικὸ κι' ὀργα-
νωμένο, ὅπου οἱ περισσότεροι παιδα-
γωγοὶ δὲν ἔχουν οὔτε κατ' ὄνομα τὰ
σύγχρονα λογοτεχνικά βιβλία, ὅπου
ἐπικρατοῦν οἱ πιό στενὲς καὶ σχολαστι-
κὲς ἀντιλήψεις, ὅπου τὸ γλωσσικὸ ζή-
τημα χωρίζει σὲ δυὸ στρατόπεδα τοὺς

γραμματισμένους κι' ὅπου Έκδοτικοί
Οἴκοι, εἰδικοί γιὰ τὴ νεολαία, δὲν
παύουν. Μερικοὶ, ἀλήθεια, ὅπως ὁ
Οἶκος «Ἐλευθεροδράκης», ὅπως ὁ Οἶ-
κος Κολλάρου, ἔχουν καὶ παιδικὸ τμή-
μα· ἀλλὰ μόνο γιὰ μικρὰ παιδιὰ, —
ἀλφειοτάρια, παραμύθια, νηπιακὰ διη-
γηματάκια, παιδικὰ μυθιστορηματάκια
ἢ ποιηματάκια, μὲ ζωγραφιὲς καὶ μὲ
μουσική. Τάλλα τοὺς ὅμως βιβλία, πού
πολλὰ ἀπ' αὐτὰ θάταν κατάλληλα καὶ
γιὰ τὴ νεολαία, εἶναι ἀνακατωμένα μὲ
τὰ πιό ἀκατάλληλα. Πού νὰ ξεχωρίσῃς
καὶ νὰ διαλέξῃς ἀπὸ καταλόγους!

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ πῇ ὅτι ἕνα παιδί
πρέπει νὰ περιμένῃ ὡς νὰ συστηματο-
ποιηθῶν τὰ πράγματα καὶ σὴν Ἑλ-
λάδα, γιὰ νὰ ἔρχῃ νὰ κάνῃ τὴ βιβλιο-
θήκη του! Μπορεῖ νὰ γερᾷ, ὡς νὰ
ποκτῇ καὶ μετὰ ἐδῶ ὅσα ἔχουν
τὰ πολιτισμένα ἔθνη. Θὰ τὴν κάνῃ
λοιπὸν ὅπως-ὅπως, μὲ ὅ,τι ἔχουμε καὶ
δὲν ἔχουμε. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ
ὅτι τὰ φιλόμουσα Διαπλάσπουλα σκέ-
φτηκαν τὸν καλύτερο τρόπο νὰ γυ-
ρέψουν ἀπὸ τὴ Διάπλάν τους ἕνα...
τιμοκατάλογο τῶν πιό χρησίων βι-
βλίων πού υπάρχουν στὴ γλῶσσα μας
γιὰ τὴ νεολαία. Μιὰ μόνο εἶναι ἡ με-
γάλη δυσκολία: ὁ κατάλογος αὐτὸς
θάταν διαφορετικὸς γιὰ κάθε παιδί,
ἀνάλογα μὲ τὸ φύλο του, τὴν ἡλικία
του, τὴν ἀνάπτυξή του καὶ τὰ ἰδιαίτερα
ἀκόμα γούστα του. Κι' ἄλλη μιὰ δύ-
σκολια, ὅχι μικρότερη: ἡ Διάπλάν οὔτε
οὔτε καιρὸ θάχε νὰ καταρτίξῃ κάθε
φορὰ, γιὰ κάθε παιδί πού τῆς γυρεύει,
ἕναν τέτοιον τιμοκατάλογο, — καὶ μὲ τὰ
ταχυδρομικὰ κιόλα; ἄλμονο! — ὅτε
χῶρο νὰ τὸν δημοσιεύῃ σὲ φύλλο,
οὔτε κι' ὑπηρεσία νὰ τοῦ τὸν στέλνῃ
χωριστά. Ὡστε λοιπὸν; ἀνεφάρμοστος,
μάταιος κι' ὁ τρόπος πού σοφίστηκαν
τὰ καλὰ μου Διαπλάσπουλα;

Ὅχι καὶ τόσο. Κάτι μπορούσε νὰ
γίνῃ κι' ἔτσι, πού θὰ γίνῃ. Δὲν θὰ
εἶναι βέβαια ἡ τέλεια, ἡ ἔριτική λύση
τοῦ προβλήματος, πάντα ὅμως θὰ εἶναι
μιὰ λύση. Ἡ Διάπλάν δηλαδὴ ἀνέ-
θεσε σὲ μένα νὰ δώσω μιὰ ἀπάντηση
στὴν ἐρώτηση πού τῆς κάνουν τόσο
συχνὰ. Κι' ἐγὼ θάπαντήσω σὰ νάταν
ἕνας ἐκείνος πού ρωτᾷ, κι' ὅχι πολλοί.
Μὲ ἄλλους λόγους, θὰ σὰς δώσω τὰ
στοιχεῖα καὶ θὰ σὰς δείξω τὸν τρόπο
πὺ κατὰρτίζεται μιὰ Βιβλιοθήκη. Καὶ
ἀπὸ τὰ γενικὰ πράγματα πού θὰ σὰς
πῶ, εὐκολα ἴσως θὰ μπορέσῃ καθένας
νὰ κάμῃ τὸν κατάλόγὸ του καὶ νὰ ἔρχῃ-
σῃ σιγά-σιγά νὰ προμηθεύεται τὰ βι-
βλία πού θάποτελέσουν τὴν ἰδιαίτερη,
τὴν προσωπικὴ του βιβλιοθηκούλα.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ σὰς
πῶ, ὅτι ἡ μικρὴ βιβλιοθήκη πού κα-
ταρτίζεται κανένας ἀπὸ παιδί, ἀπὸ εφη-
βό, πρέπει νὰ εἶναι ὁ πυρήνας κι' ἡ

βάση τῆς μεγάλης βιβλιοθήκης πού
θὰ ἔρχῃ ἀργότερα. Μ' αὐτὴ τὴν προϋπό-
θεση θὰ διαλεχθῶν τὰ περισσότερα
βιβλία. Ἐπειτα θὰ σὰς θυμίσω κάτι
σπουδαῖο, πού βέβαια τὸ ξέρετε: τὰ
καλύτερα βιβλία πού βγήκαν στὴν Ἑλ-
λάδα γιὰ τὴ νεολαία, — γιὰ παιδιὰ ἀπὸ
ἑπτὰ χρονῶν, ὡς ἐφήβους δεκαεφτά
καὶ παραπάνω, — εἶναι οἱ τόμοι τῆς
«Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»
τῆς. Πέντε - δέκα τόμοι ἀπὸ τὴ μιὰ
σειρά, κι' ἄλλοι τόσοι ἀπὸ τὴν ἄλλη,
νὰ εὐθὺς τὸ θεμέλιο κάθε παιδικῆς Βι-
βλιοθήκης! Καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία
μπορεῖ νὰ διαλέξῃ κανεὶς μὲ κλειστὰ
μάτια.

Γιὰ τάλλα, θὰ σὰς πῶ στὸ ἐρχόμενο.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET,
διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλάν» ἀπὸ
τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸν ἔβρισκαν στὶς μηχανές, στὰ κάρ-
δουνα, κάτω ἀπὸ σχοινιά ἢ ψαράδικα
δίχτυα. Δὲν ἔκανε ἀντίσταση: ἕνα θλι-
βερὸ χαμόγελο μόνο πού τοὺς ἀφαιρού-
ρε τὴ δύναμη νὰ τὸν τιμωρήσουν.

Ἐπιτέλους ἔγεινε ἀβάσταχτος. Ὁ
δieuθυντὴς τοῦ Λυκείου δὲν ἤθελε πιὰ
τέτοια εὐθύνη. Ἀλλὰ τί νὰ τὸν ἔκαναν
τὸν ἀνυπόταχτο μαθητὴ; Νὰ τὸν γύρι-
ζαν στὴ Δαχομή; Ὁ κ. Μπονφίς, πού
ἤθελε νὰ τάχῃ καλὰ μὲ τὸ βασιλιά,
δὲν τὰποφάσιζε. Βρισκόμενος σ' αὐτὴ
τὴν ἀμυχανία, εἶδε μιὰ μέρα, σὲ μιὰ
ἐφημερίδα τῆς Μασσαλίας, τὴν ἀγγε-
λία τοῦ Γυμνασίου Μορονβάλ. Κι' ἀμέ-
σως ἔστειλε τὸ μαῦρο βασιλόπουλο στὴ
λεωφόρο Μονταίνι, 25, «εἰς μίαν ἀπὸ
τὰς ὠραιότερας συνοικίας τοῦ Παρι-
σιού», ὅπου, — μπορεῖτε νὰ τὸ πιστέ-
ψετε, — τὸ δέχτηκαν μὲ ἀνοιχτὲς
ἀγκάλες.

Μὰ ἦταν τύχη καὶ ζωντανὴ ρεκλάμα
γιὰ τὸ Γυμνάσιο ὁ διάδοχος τοῦ μα-
κρινοῦ βασιλείου! Ἀρχισαν νὰ τὸν
περιφέρουν, νὰ τὸν δείχνουν. Ὁ κ.
Μορονβάλ φαινόταν μαζὶ τοῦ σὲ θέατρο,
στὶς ἱπποδρομίες, στὰ μεγάλα βουλε-
δάκια, παντοῦ. Σοβαρὸς, ἐπίσημος, σὰν
τὸν Φενελὸν εἶταν ὀδηγούσε τὸν δοῦκα
τῆς Μπουργκόνιας (*), ἔμπαινε στὰ σα-
λόνια, ἐνῶ οἱ λακτέδες ἐφώναζαν: «Ἡ
Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης, ὁ πρίγκιψ
διάδοχος τῆς Δαχομῆς καὶ ὁ κ. Μο-
ρονβάλ, ὁ παιδαγωγὸς του!»

Γιὰ μὴν, οἱ παρισινὲς ἐφημερίδες
ἦταν γεμάτες ἀπὸ ἀνέκδοτα, λογάκια,

(*) Duc de Bourgogne, (τῆς Βουργουν-
δίας), ὁ βασιλικὸς μαθητὴς τοῦ Fénélon, ἑγ-
γόνος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Γ' αὐτὸν ὁ μεγάλος
παιδαγωγὸς ἔγραψε καὶ τὸ γερφικό του βιβλίο
«Les aventures de Télémaque». — Σ. τ. Α.

παιδικὰ πνεύματα» τοῦ Μαντού, —
πλαστὰ τὰ περισσότερα, — καὶ μάλιστα
ἵνας συντάκτες τῆς ἀγγλικῆς «Ση-
μαίας» πῆγε ἐπίτηδες σὸ Παρίσι καὶ
πῆρε συνέντευξη ἀπὸ τὸ μικρὸ Διάδοχο,
πού τοῦ εἶπε τίς ἰδέες του γιὰ τὸν κοι-
νοβουλευτισμὸ, τὴν ὑποχρεωτικὴ ἐκ-
παίδευση καὶ μὲ ποῖο σύστημα ἐσχό-
πευε νὰ κυβερνήσῃ μεθ' αὐτοῦ τὴ χώρα
του. Τὸ σοβαρὸ ἀγγλικὸ φύλλο δημο-
σίευσε δὲ ἀκριβῆς αὐτὴ τὴ συνομιλία.
Οἱ ἐρωτήσεις ἦταν καθαρές, οἱ ἀπαν-
τήσεις ὅμως τοῦ Μαντού ὅχι καὶ τόσο.
Ἀλλὰ κι' ἔτσι, μερικὲς ἦταν χαριτω-
μένες. Π: χ: «ὅταν ὁ δημοσιογράφος
τὸν ρώτησε τί φρονεῖ γιὰ τὴν «ἐλευ-
θερία τοῦ τύπου», ὁ μικρὸς Διάδοχος
ἀποκρίθηκε:

«Κάθε φαί, καλὸ φαί» κάθε λό-
γος, ὅχι καλὸς πεῖ...

Ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ Γυμνασίου Μο-
ρονβάλ ἔδωκαν χωρὶς ἄλλο ἀπ' αὐ-
τὸν καὶ μόνο τὸ μαθητὴ: ὁ κ. Μπον-
φίς πλήρωνε τοὺς λογαριασμοὺς χωρὶς
καμμιά παρατήρηση. Τί τὸν ἐννοιαζε
ἂν τὸ μικρὸ βασιλόπουλο δὲν προχω-
ροῦσε ἀπ' τὸ ἀλφειοτάρι ἢ ἂν ἡ μέ-
θοδος Μορονβάλ - Δεκοστὲρ δὲν καλυ-
τέρευε τόσο γρήγορα τὴν προφορά
του; Ἀς ἔμενε περισσότερα χρόνια σὲ
σχολεῖο. Χάθηκε ὁ κόσμος;

Ἦταν λοιπὸν ἕνας «ἀμελής» ὁ Μα-
ντού, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε νὰ τὸν
περιποιούνται, νὰ τὸν χαϊδεύουν, νὰ
τὸν κἀνακεῦουν. Μάθαιναν τ' ἄλλα
τροπικακίαι νὰ τὸν παίζουν, σ' ἕλες
διασκευάζουν, νὰ ὑποχωροῦν σ' ἕλες
τοῦ τις ἀπαιτήσεις νὰ τοῦ κάνουν κάθε
τοῦ θέλημα. Οἱ «καθηγηταὶ» τοῦ γλυ-
χομιλοῦσαν, τοῦ χαμογελοῦσαν καὶ δὲν
τὸν μάλωναν ποτέ. Κι' ὅλοι πιὰ σὲ
Γυμνάσιο ἔκαναν ὄνειρα κι' ἔτρεφαν
ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον: «Ὅταν ὁ Μαν-
τού θὰ γίνῃ βασιλεὺς!» Αὐτὴ ἡ φράση
ἀναρχόταν ἐκείνη συνομιλία.

Ἀμὰ ὁ Μαντού θανάβαινε σὲ θρόνο,
ἢ πῆγαιναν στὴ Δαχομή; ὅλοι μαζὶ.
Ὁ Λαμπρὸς ἐνθρονισμὸς ἐκείνην καί-
τερα τὴ μουσικὴ καὶ θὰ γινόνταν διευ-
θυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Ὁδείου. Ἡ κυ-
ρία Μορονβάλ ὀνειροπολοῦσε νὰ ἐφαρ-
μώσῃ τὴ μέθοδόν της «σὲ μεγάλη κλίμα-
κα», σ' ἐν' ἀπέραντο Λύκειο, γεμάτο
καὶ μαθητοῦδια. Κι' ὁ γιὰ τὸν Χίρς
ἔλεπε τὸν ἐαυτὸ του διευθυντὴ ἐνὸς
μεγάλου ἐκεῖ Νοσοκομείου, ὅπου θὰ
μπορούσε νὰ ἐξασκῇ τὴ φανταστικὴ
γιατρική του καὶ νὰ κάνῃ τὰ ἐπικίν-
δυνα γιὰ τοὺς ἀρρώστους πειράματά
του, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλῇ ἡ Ἀστυνο-
μία, χωρὶς νὰ τοῦ γυρεύῃ κανεὶς δι-
λωμα ἢ ἄδεια...

Τοὺς πρώτους μῆνες, ὁ Μαντού ἦταν
πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ λατρεία
αὐτὴ πού τὸν περιστοίχιζε. Ἐπειτα
ὁ Παρίσι εἶναι μιὰ πόλη ὅπου οἱ ἔς-

νιτεμένοι στενοχωροῦνται καὶ νοσταλ-
γοῦν λιγότερο παρὰ παντοῦ ἄλλου. Κι'
ἂν δὲν ἔβρεχε, ἂν δὲν ἐχίονιζε τόσο, ἢ
ἂν ἡ θεὶά Κερλὶκα παρουσιαζόταν κά-
που κάπου σὲ στενὸ τῶν Δώδεκα Σπι-
τιῶν, τὸ βασιλόπουλο θάταν τέλεια εὐ-
τυχισμένο.

Ἀξάφνα ὅμως ἡ τύχη ἄλλαξε.

«Τὸ κύριο» Μπονφίς ἔφερε μιὰ μέρα
σὲ Γυμνάσιο Μορονβάλ ἀπαίσιες εἰ-
δήσεις ἀπὸ τὴ Δαχομή: Ὁ βασιλιάς
Ράκ-Μαντού-Γκεζὸ εἶχε χάσει τὸ θρό-
νο του κι' ἦταν αἰχμάλωτος τῶν Ἀ-
χαντῆζων, πού κυρίεψαν τὴ χώρα του
κι' ἐγκαθίδρυσαν καινούργια δυναστεία.
Τὰ βασιλικά στρατεύματα, τὰ συντά-
γματα τῶν Ἀμαζόνων, νικῆθηκαν, κα-
τατροπώθηκαν, σκορπίστηκαν, σφάχτη-
καν. Κι' ἡ Κερλὶκα, ἡ μόνη πού γλύ-
τωσε σὰν ἀπὸ θαῦμα, εἶχε καταφύγει

«Ὁ Μαντού, παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν
προσῆλ τοῦ Τζακ, ἐξακολούθησε...» (Σελ.
64, στ. β').

σὲ Ἐμπορικὸ Πρακτορεῖο τοῦ κ.
Μορονφίς καὶ μνηοῦσε τώρα σὲ Μαν-
τού νὰ μένῃ σὲ Παρίσι καὶ νὰ φυλάγῃ
καλὰ τὸ γκεῖ γκεῖ του.

Ἦταν γραφτό: ἂν ὁ Μαντού δὲν
ἔχανε τὸ φυλαχτό του, μιὰ μέρα θὰ βα-
σίλευε.

Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα μόνο θὰ διατη-
ροῦσε τὸ θάρρος του τὸ δύστυχο βασι-
λόπουλο... Ὁ Μορονβάλ ὅμως πού δὲν
ἐπίστευε στὰ γκεῖ-γκεῖ, παρουσίαζε
τὸ λογαριασμὸ του, — καὶ τί λογα-
ριασμὸ! — σὲ κ. Μπονφίς. Ὁ κηδε-
μόνας τὸν πλήρωνε κι' αὐτὴ τὴ φορά.
Ἐδῆλωσε ὅμως σὲ Δουκιάρχη, ὅτι
σὲ ἐξῆς, ἂν ἤθελε νὰ κρατήσῃ σὲ
σχολεῖο τοῦ τὸν Μαντού, δὲν θὰ πλη-
ρωνόταν πιὰ ταχτικά, ἀλλὰ θάκανε,
σὰ νὰ ποῦμε, μιὰ ἀπεριόριστη πίστωση
σὲν ἐκπτώτο βασιλιά, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ
πληρωθῇ καὶ νὰ νταμειφθῇ μὲ τὸ παρα-
πάνω, ἂν ἡ τύχη τοῦ πολέμου τὸν ἐα-
νανέδαζε ποτὲ σὲ θρόνο.

Ὁ Μορονβάλ ἀποκρίθηκε εὐγενικά:
— Ἀναλαμβάνω τὸ παιδί!

Δὲν ἦταν πιὰ ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ
Ὑψηλότης!

Κι' ἄμα ἔλειψε τὸ γόητρο, ὁ σεβα-
σμὸς, προπάντων ἄμα ἔγεινε γνωστὸ

πὺς θὰ τὸν εἶχαν πιὰ δωρεάν, χάθη-
καν κι' ὅλα. Πρῶτα ἔγεινε ὁμοιος, ἰσό-
τιμος μὲ τοὺς ἄλλους οἰκτρόφους ὡς
τὸ τελευταῖο κομπί τῆς στολῆς. Τὸν
μάλωνα, τὸν ἔδερναν, τὸν ἀφιναν νη-
στεῖα, τὸν φυλάκιζαν σὰν τοὺς ἄλλους.
Κοιμόταν μὲ τοὺς ἄλλους σὲν κοινὸ
θάλαμο τοῦ ὑπνίου, ἦταν πιὰ ὑποχρεω-
μένος νὰ συμμορφώνεται μὲ τὸν κοινὸ
κανονισμό.

Ὁ μικρὸς δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ
αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ
μυλᾷ τοὺς σκληροὺς ἐκείνους καὶ τοὺς
ψυχροὺς μὲ τὰ γελᾶκια, τίς γριμάτσες
καὶ τὰ καμώματα πού ἄλλη φορὰ τὰ-
δρισκαν τόσο χαριτωμένα. Τοῦ κάκου!
χαμένα τώρα ὅλα!

Καὶ τὸ κακὸ χειρότερο, ὅταν ὁ
Μορονβάλ, ἀφοῦ πέρασαν μερικὲς τρι-
μηνεὶς χωρὶς νὰ πληρωθῇ, ἀρχισε νὰ
βρίσκῃ πὺς ὁ Μαντού ἔτρωγε τὸ ψωμί
του χαράμι. Κι' ἀπὸ οἰκτρόφο μα-
θητὴ, τὸν ἔκανε τότε ὑποταχτικὸ, ὑπη-
ρέτη. Ἰσα-ἰσα ἐκείνες τίς ἡμέρες,
γιὰ οἰκονομία, εἶχαν ἀπολύσει τὸν ὑπη-
ρέτη τοῦ Γυμνασίου. Ἐδῶσαν στὴ
θέση του τὸ Μαντού. Ὅχι ὅμως χωρὶς
ἀντίσταση: Τὴν πρώτη φορὰ πού τοῦ-
δαν σὲ χέρι μιὰ σκούπα καὶ θέλη-
σαν νὰ τοῦ δείξουν πὺς νὰ τὴ μεταχει-
ρίζεται, ὁ μικρὸς τὴν πέταξε μὲ θυμὸ.
Οὔτε νὰ τὰκούσῃ! Μὰ ὁ Μορονβάλ εἶχ'
ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα κι' ὕστερ'
ἀπὸ ἕνα γερὸ ξύλο, τὸ κακόμοιρο ὑπο-
τάχτηκε.

Τὸ κάτω-κάτω προτιμοῦσε νὰ σκου-
πίζῃ παρὰ νὰ μαθαίνῃ ἀνάγνωση καὶ
προφορά...

Ἀρχισε λοιπὸν τὴ δουλειά του μ'
ἕνα ζῆλο μοναδικό. Μὰ οὔτε μ' αὐτὸ
μαλάκωσε ὁ Μορονβάλ, πού δὲν μπο-
ρούσε νὰ συχωρέσῃ τὸ ξεπεσμένο βασι-
λόπουλο γιὰ τὴν ἀπογοήτευση πού
ἀθέλητα τοῦ εἶχε προσεγγίσει. Κι' ἐξα-
κολούθησε νὰ τὸ κακομεταχειρίζεται,
νὰ τὸ χτυπᾷ γιὰ τὸ παραμικρό, νὰ τὸ
πηγαίνῃ ἀπὸ κλῶτσο σὲ βρόντο.

— Ποτὲ εὐχαριστημένο τὸ κύριο!...
ἔλεγε τὸ ἀραπάκι μάπελπισία. Ποτὲ
εὐχαριστημένο!

Κι' ὁ οὐρανὸς τοῦ Παρισιῦ τοῦ φαι-
νόταν τώρα πιό μαῦρος, ἢ βροχὴ πιό
ραγδαία, τὸ χιόνι πιό ἀφθονο καὶ πιό
ψυχρό...

Ὁ Κερλὶκα, φιλόδοργος καὶ περή-
φανος Κερλὶκα, πού εἶσαι; Ἐλα λοιπὸν
νὰ ἰδῇς τί τὸ κάνουν τὸ βασιλόπουλό
σου, πόσο σκληρὰ τὸ μεταχειρίζονται,
πόσο ἀσχηματὰ τρέφουν καὶ πὺς τὸ
ντύνουν μὲ κουρελιασμένα ἀποφόρια,
χωρὶς νὰ τοὺς νοιάζῃ ἂν ζεσταίνεται
ἢ ἂν κρυώνει!... ἕνα μόνο ρούχο, δικό
του, ἔχει τώρα: τὴν ὑπερηφανὴ του
στολή, καζάκια κόκκινη, γιλέκι ριγωτό
καὶ κασκέτο μὲ γαλόνι.

(Ἀνολούθει)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΝΕΙΡΟ

[Αριθ. Έγκρ. 29]
"Εγείρε ή ζωή ή κοιμηθή πλε-
[γμένη με πανσέδες
Και με διαμάντια δόρυμαυρα. Μόνο
[το κύμα πάλι
Που άγρυπνισμένο άνήσυχια βογγά.
[Και τραγουδώντας
Περσά θαλασσομύριστο τδ δρο-
[σερδ μαϊστράλι.

"Εγείρε ή ζωή ή κοιμηθή. Κά-
[ποιο όνειρο περνάει...
Ψυχές που ξεχαστήκατε σ' άπά-
[τητα σκοτάδι.
"Ω! κόρες του Νηρέα, ό θεοί, που
[σας ξναστολίσαν
Γιά τόν παλιό σας τόν χορό, με
[δολόχρυσια πετράδια.

Πουλιά με διάπλστα φτερά, φω-
[τόλουστα διαβαίνουν
Στών φτερουγιών ή θάλασσα τδ
[χάδι άνατριχίλων
Τριαντάφυλλα φανταχτερά, αϊγό-
[κλημα άνθισμένο,
Και φουντωτά χρυσάνθεμα τδ κν-
[μα άνατριχίλων.

"Εγείρε ή ζωή ή κοιμηθή, και
[τ' όνειρο περνάει...
Γιγάντια φαντάσματα τδ δένδρα,
[οί βράχοι, οί κάβοι.
Κ' ή θάλασσα που σπαρταράει
[στο χάιδμα του όνειρου,
Παλιές της ζωής άνάμνησες σ' ά-
[πατα βάθη θάβει.
'Αγριοκάτσικο

ΔΑΣΚΑΛΑ

[Αριθ. Έγκρ. 35]
"Ένα να κι' έγω ή δασκάλα γιά
δυό μήνες! Είχε άρρωστήσει μια
φίλη μου που δίδασκε τδ Δύκειο
του μπαμπά της και, μή βρίσκον-
τας άλλη άμεσως, παρακάλεσαν
έμένα να ήν άντικαταστήσω.

Νά πδ ήν άλήθεια, δέχτηκα
μ' άρκετη ευχαρίστηση, πού θά-
βρισκα τελειοποιώντας μια άσχολία,
κι' άς μου λέγανε πώς ήταν πολύ
κουραστική.

Σάν πρωτομπίκη στην Τάξη,
είδα πολλά ζευγάρια ματάκια να
με κοιτάζουν περίεργα και έρευν-
ητικά, σα νάθελαν να κατολά-
βουν από ήν πρώτη στιγμή τδ
«ποιόν» της καινούργιας δασκά-
λας τους. Κι' όταν σέ λίγο άρχι-
σα να μιλά, όλα αυτά τα ματάκια
προσηλώθηκαν σέ μένα προσε-
χτικά. Και σά να με μαγνητίζανε,
σά να με τραβούσε ή ψυχή τους
ή άγνή που φαινόταν όλόκληρη
μέσα στά προσώπια τους, έν-
νοιασθα τδ λόγια μου να βγαίνουν
θερμά, συγκινητικά, τρυφερά...

«... Παιδιά μου, (μá να, κείνη
τή στιγμή μπορούσα και να όρι-
μιστώ πώς ήταν όλότελα δικά
μου)... θά είμαστε τδ σά μια
οικογένεια όλοι... θάσαστε όλα
άδελφάκια αγαπημένα κι' έγω θά-
μαι ή μικρή σας μαμμά πού θά
σας λέω ό,τι είναι πιο χρήσιμο,
πιδ καλό και πιδ άραιο... Άπό
σας δέ ζητώ παρά μονάχα να

μ' άκούτε και να μ' άγοπάτε...
— Πόσο όμορφα τά λέει! μου-
μούρισε κάποιος από τδ πρώτο
θρανίο σά να τάχε χαμένα... "Ε-
λεγε άλήθεια τδ μικρό; Μιλούσα
λοιπόν;... "Ενοιωσα
τήν καρδιά μου κείνη ή στιγμή
να χτυπά δυνατά και γρήγορα...
Ούτε σάν άκουσαν τδ κουδούνι,
τά παιδάκια δέ σάλεψαν. Μ' άφ-
σαν να τελειώσω... "Επειτα ση-
κάθηκαν και βγήκαν ήσυχά-ήσυχά
στην αύλή.

Θαρωό πώς γνώρισα ήν άλη-
θινή χαρά, ήν ευτυχία, μέσα
σ' αυτούς τους δυό μήνες πού έ-
ζησα με τά «παιδάκια μου». Τά
θαρωόσα όλα δικά μου, τάχα-
πούσα τραλά... Κι' έκεινα, σάν
πουλάκια πού κελαιούσαν σ' ό-
λανθισμένη άνοιξη, μου λέγανε
κάθε πρωί ήν «καλημέρα». Κι' έ-
λεσαν τδ μάθημά τους καθαρά,
μ' άληθινή τους ευχαρίστηση. Με
πρόσεχαν και μ' άκούσαν πάντα.

Δέν ελχα μαλώσει ποτέ κανένα
μά ούτε κι' ελχα ή δύναμη να τδ
κάνω. Πριν προφτάσω να δώ τδ
κλαμένο προσώπια μου, θά βούρ-
κωναν, θαρωό, τά μάτια μου. Μά
όχι, όλα ήταν φρόνιμα τά παιδά-
κια μου, και διάβριζαν, και ήξε-
ραν, ός και ό μικρούλης τού Νη-
πιαγωγείου με τά βελουδένια μα-
τάκια πού τόν έλεγαν «Χήτο»,
ήξερε πώς τδ «γιώτα είναι σά
μαγγουλάτσι...»

Μά ήρθε κι' ή τελευταία μέρα
πού έλρετε να τάφημα.
— Η δασκάλα σας, παιδιά μου,
ή κυρία Γεωργία έγινε καλά πιά.
"Από αύριο θά σάς κάνει εκείνη
μάθημα.

Δέν είπα τίποτ' άλλο, γιατί έν-
νοιασθα να χάνω ή φωνή μου
άπό συγκίνηση. Τα κεφαλάκια
σκύψανε κατακόκκινα χωρίς μι-
λιά. Καί ξαφνικά έννοιωσά τδ
χέρι μου να βρέχεται από φίλια
κι' από δάκρυα: «Σάς αγαπώ, μή
φεύγετε!...» φώναζε κλαίγοντας
μια μικρή ξανθούλα. Και σάν αυ-
τό νάταν τδ σύνθημα, ένας λυγ-
μός ξέφυγε άπ' όλα τά στόματα.

Κοίταξα τα σκυμένα κεφαλάκια
μπροστά μου, άλλωσα τρέμοντας
τά χέρια μου σά νάθελαν να τάχ
καλάσω όλα και να τά φλήσω
με λαχτάρα, κάτι πήγα να πώ,
μά στάθηκε σάν κόμπος στδ λαι-
μό μου.

Γύρισα κι' έφυγα, τρέχοντας σχε-
δόν, με μάτια βουρκωμένα...
Θέ μου, άλήθεια! Δέ φαντα-
ζόμουν πώς μια δασκάλα αγαπά
τόσο τά παιδιά!...

Βασίλισσα στίς Παπαρούνες

Η ΤΥΧΗ

[Αριθ. Έγκρ. 39]
Κάναμε εξετάσεις. Μάς άφήκαν
μια μέρα γιά να μελετήσουμε ήν
Κοσμογραφία. "Η όλη μας ήταν
πολλή κι' έφαινετο δύσκολο να
ήν άναλάβουμε σέ μια μέρα.
"Εκτός τούτου, ήταν άδύνατο κατά

τή γνώμη μας να τά θυμούμαστε
όλα άπ' έξω.

"Αποφασίσαμε επί τέλους να
δοκιμάσουμε κι' έμεις ήν τύχη
μας. Κάναμε έρωαν άπ' όλη ήν
τάξη και στείλαμε τέσσερις να
πάν εκεί πού πήγαιναν κι' οί άλ-
λες και, μπροστα στδν τοίχο, να
όρίζουν ένα-ένα τά ζητήματα και
να κολλούν κι' ένα είκοσάλεπτο
στδν τοίχο. "Αν τδ νόμισμα έπε-
φτε, τδ ζήτημα έκεινο δέ θά μάς
τύχαινε.

Μέ πόση άγωνία τις περιμέναμε
να γυρίσουν από τδ Μαντείο.

"Ηλθαν, μάς είπαν τά ζητή-
ματα πού θά μάς τύχαιναν και
καθεμιά τράβηξε γιά τδ στίτι
της με άληθινή χαρά. Τά μάθαμε
έννοιασθα νεράκι.

Τήν άλλη μέρα καθόμαστε στά
θρανία με θάρρος άσυνείθιστο
και περιμέναμε ήν διευθύτρια
γιά να κληρώση.

Φανταστήτε όμως ή σιανοχω-
ρία κι' άμνηνία μας, σάν είδαμε
πώς κανέν' από τά τρία ζητήματα
πού μάς έτυχαν ήταν από έκεινα
πού μάς είχε υποδείξει τδ Μαντείο!

Καθήσαμε λίγη ώρα κατου-
φισμένες κι' ύστερα, σάν από
συμφώνου, άρχίσουμε τά κλώματα.

"Ομολογήσαμε στή διευθύτρια
ό,τι κάναμε και μάς συγχώρησε,
άφου της ύποσχεθήκαμε πώς θά
μελετούσαμε γιά να εξετασθούμε
άγχοτερα.

Μά σάς βεβαιώ πώς ποτέ πιά
δέν έσκαφθήκαμε να δοκιμάσουμε
ήν τύχη μας μ' αυτό τόν τρόπο.
Νεφέλη

Ο ΝΙΚΑΚΗΣ

[Αριθ. Έγκρ. 34]
"Ο Νικάκης είναι πολύ καλό
παιδί. Δέν είναι παρά έξη χρονά
κι' όμως κάνει της μαμάς του ένα
σορδ δουλειές.

Θά πτες, πάμε και μείς να ψω-
νίσουμε στου Κύρ-Γιάννη πού έχει
τις μεγάλες καραμέλλες. Ναί, μά
ό Νικάκης πάει και στδ φαμα-
κείο, πού δέν έχει παρά κινίνο.

"Επειτα ό Νικάκης έχει άλλα
καλά πού δέν τά έχετε εσείς. Πρώ-
τα-πρώτα δέ θέλει να τόν ύπρω-
τούνε. Κάνει όλες τις δουλειές
του μονάχος του. Καθαρίζει τά
καπούτσια του, ντύνει τά βιβλία
του, συγγυρίζει τδ τραπέζι. Μο-
νάχα κάθε πρωί φωνάζει ή μα-
μά του. Τί, να τόν ντυσει, νομί-
ζετε; "Οχι, καλέ. Αυτός φοράει
τδ τσουραπάκια του μια χαρά!

Άλλά τδ μπουστάκι του έχει μια
στενή κομπότρυπα, πού δέ μπο-
ρει να περάση μόνος του τδ κου-
μπί. Είναι άπειλπισία μ' αυτή ή
ράφτρα! Πέρσο πάλι τούχε φτιά-
σει ή ζωή του μεγάλη. Τί της
χρωστάς;

"Υστερα ό Νικάκης είναι πολύ
φρόνιμος. Τρώει όμορφα, δέ ρου-
φάει ή σούπα του όστε να σάς
θυμίζει τά γουρουνάκια και δέ χύνει
τδ πιατο του. Ναί, μά... Τί,
προχθές πού έχυσε τδ γαλα του;
Μά, σ' αυτό έφταιξε τδ γατάκι.
Δέν περιμένε, τδ εύλογημένο, να
φάη πρώτα ό Νικάκης με τδ κα-
λό κι' ύστερα να τού όσση κι' αυ-
τουνού τδ μαρκεκό του, μόν' άνέβη

στά γόνατά του κι' ήθελε σώνει
και καλά να δαγκάση κι' αυτό
άπό τδ παξιμαδάκι του. Πάει
λοιπόν, ό Νικάκης να τού δώση
μια μπατίτσια — μά δέν τδ
χρειάζεταν; — κι' έχυθηκε τά
γάλα του. Φταίει;

"Εξ άλλου είναι και πολύ έπι-
μελής. Δεκαπέντε μέρες μονάχα
είναι τώρα πού πηγαίνει σχολείο
κι' έχει φτιάσει στδ ΙΙ α π ι. Δια-
βάσει καλύτερα κι' από τδ Γιώρ-
γο πού είναι ένα χρόνο μεγαλυ-
τερός του. Ναί, είναι μερικώς λέ-
ξεις — να λέμε ήν άλήθεια — πού
δέν έξερει και καλά να της πη-
Μά, κι' ό Γιώργος πόσες φορές
τδ α δέ τδ λέει ο.

Τώρα σεις, νομίζετε πώς έξερει
καλύτερ' άπ' τδ Νικάκη. Τδ έ-
ρωμε. "Όταν όμως γίνει κι' αυτός
ισα με σάς, τότε, άν τολμάτε, έ-
λάτε να μετρηθήτε.

Παλιόπαιδο

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

[Αριθ. Έγκρ. 38]
"Εγώ δέν μπορώ να ύποφέρω
ήν εξοχή. Δέν μ' άρέσει κα-
θόλου!

"Υπάρχουνε δέντρα, λουλούδια
πού μυρίζουνε άχημα... πουλιά
πού κάνουν θόρυβο... Δέν είναι
ευχαρίστηση αυτή γιά μένα να
βρίσκομ' εκεί! Αυτό με πητίζει
αρκικά... Τά ζωύφια μ' έμποδι-
ζουν να πιδ... τά ζώα μ' έμπο-
δίζουν να φάω... τά ζώα και
τδ ζωύφια μ' έμποδίζουν να κοι-
μηθώ... Καταλαβείτε τδ!

Κι' είχαν ήν ιδέα να στρώ-
σουν τδ τραπέζι κάτω από τις
φυλλωσιές τών δέντρων!... Δέν
θέλω να ξαναβάλλουν τδ τραπέζι
κει άποκάτω!... Κάθε στιγμή
μου φαινόταν πώς μια κάμπια
έπεφτε στδ πότηρι μου και πώς
κάποια άράχνη κουνιότανε πάνω
άπό τδ πιατο μου, έκει, ναί!
στην άκρη μιας κλωστής. — Ούτ!
άνεβαινω να κοιμηθώ... μ' ένα
καί... πιδ! πιδ! πιδ! να οί
φέγγες με μπατίζουν σά μου-
τρα!...

Γύνονται και πλαγιάζω στδ
κρεβάτι... άρχίζω να ναρκώ-
νομαι... Μπου ού ού! Πρέπει
να σηκωθώ... Είναι μια μεγα-
λή μύγα!... "Ισως είναι και φαρ-
μακερή... ήν αισθάνομαι πάνω
στ' αύτι μου... Δέν κουνιέμαι
πλέον... Φορρ! ήν έχασα και
δίνω ένα μπάτσο!... Μυνιασμέ-
νος, τρέχω κατόπι της με τδ νυ-
χτικό και με τδ σκουφάκι στδ
χέρι... και πηδώ πάνω στις κα-
ρέκλες, πάνω στην τουαλέττα...
πάνω στδ κρομόνι!... Πετξ σά
παράθυρο! Μπούμ! έσπασα ένα
τζάμι!... Άλλά τουλάχιστο ή
καταραμένη μύγα έφυγε...

Περιμένετε, δέν τελειώσα άκό-
μα! Ξαναπέφτω. Τά μικρά κουν-
ούπια λένε: «Αί τί καλά!... Νά
ή στιγμή!...» και σέ ταμπούν
άπ' έδω... και σέ ταμπούν άπ'
έκει... Άναπηδω! τριβομαι μ'
άμμουλα. Μια μυρμυδία!... Και
καίμαι παντού!... Άλλά του-
λάχιστο δέν αισθάνομαι πλέον τίς
τσιμπιές. Ξαναπέφτω και άρχίζω
να ποκοιμούμαι...

Νά! ένας άχρεϊτός σκύλος άλυ-
χάει μακούα, ένας άλλος τού
άπαντά έδω-κοντά, και ό σκύλος
τού σπατιού άναπατάει κάτω από
τδ παράθυρό μου... Αύτή ή κου-
βέντα κι' από τούς τρεις σέ κάνει
τρελλό! "Όταν τά είπαν πλέον
όλα, ούφ! άποκοιμούμαι και,
αύτη ή φροά, έντελώς. "Α! ναί!...
πώς όχι;... Ξυπνώ πάλι άσηφνα!...
Κοκορίκο!... Είναι ό ψάλτης
της πρωίας, με είδοποιεί πώς ό
ήλιος άνατέλλει! Κάνω σάν αυ-
τόν, σηκώνομαι έξω-φρενών, λυσ-
σώντας και στέλλοντας στδ διά-
βολο ήν εξοχή και όλα τά ζώα
πού ήν κατοικούν!...

(V. Sardou) Φωτιά

ΤΟ ΚΡΙΝΟ

[Αριθ. Έγκρ. 41]

"Ο καιρός ήτανε έπειτα από
βροχή. Τά δέντρα τού κήπου, ό-
λοπράσινα και ύγρα άκόμα, πού
αυτό τάκανε να λάμπουν στδν
ήλιο σάν στολισμένα από πολύτι-
μες πέτρες, με κντούσαν άπ' έξω.
και όπως ένα έλαφρό δερμάκι τά
κουνούσε, νόμισα γιά μια στιγμή
πώς μου έγενεφαν ν' άφήσω τδ
παράθυρο και να πάω να κάμω
μια βόλτα.

Κατέβηκα. Τδ χώμα, διψασμένο
άπό τόν καψτερό ήλιο, είχε ρου-
φίξει ήδονικ' ή βροχή και όλα
έμοιαζαν σάν να είχαν πάρει νέα
ζωή, νέα δύναμη γιά τις κακο-
καιρίες τού χειμώνα...

"Ήτανε τόσο όμορφα! Προχω-
ρούσα άναπνέοντας ή μυρωδιά
άπό τδ βρεμένο χώμα... "Εκει
στην άκρη τού κήπου, μέσα από
μια τούφα μεγάλα πράσινα φύλλα
πού ξεπετιόντανε άπ' έδω-άπ' έκει
και γυρίζανε και πέφτανε και πιε-
ζόντανε τόνα πάνω στδ άλλο... θά
έλεγεσ γιά να σχηματίσουνε ένα
θρόνο, — έβλεπες να σηκώνεται
ένας λεπτός κλώνος πού τέλειωνε
σ' ένα μεγάλο μπουμπούκι με λα-
μπερό πράσινο χρώμα.

Τδ θαύμαζα να όρα και σκε-
πτόμουν πώς έπειτα από λίγες
μέρες τδ μπουμπούκι θάγει ένας
ύπεροχος κρίνος. "Ανοίξη τδ ξη-
τον πέταλα πού θά λάμπουν λευ-
κά. "Όλα αυτά τά φύλλα μαζεύον-
ται και διπλώνονται μαζί γιά να
σχηματίσουν τδ θαυμαστά βάσταγς
φύσης, γιά να κλείσουν ή χουστή
σώλη πού χύνει κύματα ευωδιάς.

Αυτό τ' ώραίο λουλούδι, τδ μι-
σογεργμένο γύρω από τδ ψηλό κο-
τσάνι, μοιάζει σάν να ζητά να
πιτύχη όλα τά δώα της φύσης!
Άλλά ό κρίνος, και μ' όλες του
τις όμορφιές, έχει ανάγκη από
μια συντροφιά, από μια συνοδεία,
άπό μια αύλη γιά να φανή όλη
του ή λάμψη. Μόνος, μοιάζει σάν
λημονημένος, σάν άπαρητημέ-
νος! Στεφανωμένος από χίλια
άλλα λουλούδια, θά τδ σκιάζε, θά
τά μάραινε όλα! Θάταν ένας
βασιλιάς. "Η όμορφιά του θά-
τανε μεγαλειό.

Χίονι

Μεταξύ μικρών φίλων.
— "Εχεις μικρότερη άδελφή;
— "Οχι.
— Μικρότερο άδελφό;
— Ούτε.
— Μά τότε πούδν δένρεις;
Μικρή Έπαρχιώτισσα

Μαμμά, ό παπάς είναι άν-
τρες;
— "Σ, πώς σου ήρθε να κάνης
τέτοια ερώτηση;
— Μά φορεί φουστάνια, έχει
μακριά μαλλιά, έχει όμως και
γένεια.

Γαλαξίας

Νά! ένας άχρεϊτός σκύλος άλυ-
χάει μακούα, ένας άλλος τού
άπαντά έδω-κοντά, και ό σκύλος
τού σπατιού άναπατάει κάτω από
τδ παράθυρό μου... Αύτή ή κου-
βέντα κι' από τούς τρεις σέ κάνει
τρελλό! "Όταν τά είπαν πλέον
όλα, ούφ! άποκοιμούμαι και,
αύτη ή φροά, έντελώς. "Α! ναί!...
πώς όχι;... Ξυπνώ πάλι άσηφνα!...
Κοκορίκο!... Είναι ό ψάλτης
της πρωίας, με είδοποιεί πώς ό
ήλιος άνατέλλει! Κάνω σάν αυ-
τόν, σηκώνομαι έξω-φρενών, λυσ-
σώντας και στέλλοντας στδ διά-
βολο ήν εξοχή και όλα τά ζώα
πού ήν κατοικούν!...

Νά! ένας άχρεϊτός σκύλος άλυ-
χάει μακούα, ένας άλλος τού
άπαντά έδω-κοντά, και ό σκύλος
τού σπατιού άναπατάει κάτω από
τδ παράθυρό μου... Αύτή ή κου-
βέντα κι' από τούς τρεις σέ κάνει
τρελλό! "Όταν τά είπαν πλέον
όλα, ούφ! άποκοιμούμαι και,
αύτη ή φροά, έντελώς. "Α! ναί!...
πώς όχι;... Ξυπνώ πάλι άσηφνα!...
Κοκορίκο!... Είναι ό ψάλτης
της πρωίας, με είδοποιεί πώς ό
ήλιος άνατέλλει! Κάνω σάν αυ-
τόν, σηκώνομαι έξω-φρενών, λυσ-
σώντας και στέλλοντας στδ διά-
βολο ήν εξοχή και όλα τά ζώα
πού ήν κατοικούν!...

(V. Sardou) Φωτιά

ΤΟ ΚΡΙΝΟ

[Αριθ. Έγκρ. 41]

"Ο καιρός ήτανε έπειτα από
βροχή. Τά δέντρα τού κήπου, ό-
λοπράσινα και ύγρα άκόμα, πού
αυτό τάκανε να λάμπουν στδν
ήλιο σάν στολισμένα από πολύτι-
μες πέτρες, με κντούσαν άπ' έξω.
και όπως ένα έλαφρό δερμάκι τά
κουνούσε, νόμισα γιά μια στιγμή
πώς μου έγενεφαν ν' άφήσω τδ
παράθυρο και να πάω να κάμω
μια βόλτα.

Κατέβηκα. Τδ χώμα, διψασμένο
άπό τόν καψτερό ήλιο, είχε ρου-
φίξει ήδονικ' ή βροχή και όλα
έμοιαζαν σάν να είχαν πάρει νέα
ζωή, νέα δύναμη γιά τις κακο-
καιρίες τού χειμώνα...

"Ήτανε τόσο όμορφα! Προχω-
ρούσα άναπνέοντας ή μυρωδιά
άπό τδ βρεμένο χώμα... "Εκει
στην άκρη τού κήπου, μέσα από
μια τούφα μεγάλα πράσινα φύλλα
πού ξεπετιόντανε άπ' έδω-άπ' έκει
και γυρίζανε και πέφτανε και πιε-
ζόντανε τόνα πάνω στδ άλλο... θά
έλεγεσ γιά να σχηματίσουνε ένα
θρόνο, — έβλεπες να σηκώνεται
ένας λεπτός κλώνος πού τέλειωνε
σ' ένα μεγάλο μπουμπούκι με λα-
μπερό πράσινο χρώμα.

Τδ θαύμαζα να όρα και σκε-
πτόμουν πώς έπειτα από λίγες
μέρες τδ μπουμπούκι θάγει ένας
ύπεροχος κρίνος. "Ανοίξη τδ ξη-
τον πέταλα πού θά λάμπουν λευ-
κά. "Όλα αυτά τά φύλλα μαζεύον-
ται και διπλώνονται μαζί γιά να
σχηματίσουν τδ θαυμαστά βάσταγς
φύσης, γιά να κλείσουν ή χουστή
σώλη πού χύνει κύματα ευωδιάς.

Αυτό τ' ώραίο λουλούδι, τδ μι-
σογεργμένο γύρω από τδ ψηλό κο-
τσάνι, μοιάζει σάν να ζητά να
πιτύχη όλα τά δώα της φύσης!
Άλλά ό κρίνος, και μ' όλες του
τις όμορφιές, έχει ανάγκη από
μια συντροφιά, από μια συνοδεία,
άπό μια αύλη γιά να φανή όλη
του ή λάμψη. Μόνος, μοιάζει σάν
λημονημένος, σάν άπαρητημέ-
νος! Στεφανωμένος από χίλια
άλλα λουλούδια, θά τδ σκιάζε, θά
τά μάραινε όλα! Θάταν ένας
βασιλιάς. "Η όμορφιά του θά-
τανε μεγαλειό.

Χίονι

Μεταξύ μικρών φίλων.
— "Εχεις μικρότερη άδελφή;
— "Οχι.
— Μικρότερο άδελφό;
— Ούτε.
— Μά τότε πούδν δένρεις;
Μικρή Έπαρχιώτισσα

Μαμμά, ό παπάς είναι άν-
τρες;
— "Σ, πώς σου ήρθε να κάνης
τέτοια ερώτηση;
— Μά φορεί φουστάνια, έχει
μακριά μαλλιά, έχει όμως και
γένεια.

Γαλαξίας

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Με τδ 1ο φύλλο της 5ης Δε-
κεμβρίου άρχισε τδ 48ον έτος κι'
ό 33ος τόμος της Β' Περιόδου
της «Διαπλάσεως». "Εκείνοι πού
ή συνδρομή των έληξε, πρέπει
να ήν άναεώσουν. Και όσοι δέν
έστειλαν άκόμη τδ δυνυπλήρωμα
της συνδρομής τού 1925, παρα-
καλούνται να τδ στείλουν μαζί,
σύμφωνα με ή δήλωση τού
26ου φύλλου.

"Η Ισχύς όλων τών Ψευδω-
νύμων τού 1925 έληξε πάλι.
"Όσοι θέλουν να έχουν τδ ίδιο
ψευδώνυμο και κατά τδ 1926,
πρέπει να τδ άναεώσουν τδ
πρότερον, δίδει κατά τδν Κανο-
νισμόν τά μη άναεωθέντα έως
τώρα ψευδώνυμα είναι έλεύθε-
ρα και θά τδ δίδω εις όποιον
τά ζητήση.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
"Αθήναι, 38 δδδς Ευριπίδου
την 21 Ιανουαρίου 1926

ΓΙΑ τδ Μνημείο τού Πολέμη
όλοι οι φίλοι μου μοδ γράφουν έν-
θουσιαστικά. Δέν τδ περιμέναν να
τελειώση ήτοι γρήγορα, ένόμιζαν
ότι χρόνια δέ περνοθσαν άκόμα ός
να πραγματοποιήση ή ώραία ιδέα.
Και να μαθαίνουμε έξωφρα ότι είναι
ζητήμα όλίγων μηνών και όλίγων
χιλιάδων δραχμών! Αυτό τούς χα-
ραιοποιεί, τούς ένθουσιάζει, και μοδ
υπόσχονται όλοι ότι θά κάμουν ό,τι
μπορούν γιά να συμπληρωθώ τδ
μικρό ποσόν τών 8,000 πδδ χρεια-
ζεται άκόμη. "Εγώ τούς ευχαριστώ
πολύ. Άλλά πρέπει να τούς πιδ
άκόμη και τούτο: "Ας μην έπι-
διώξουν μεγάλα, πολλά, πού άπαι-
τούν καμρό. "Ο καλύτερος τρόπος
είναι να μοδ στείλη κανένας, τώρ'
άμσως, ό,τι μπορεί, ό,τι άδελού-
νεται να μαζέψη προχειρώς. Κι' από
πέντε δραχμές, κι' από δυό δραχμές
να δώσουν όλοι, τδ ποσόν πδδ με
λείπει μαζεύεται με τδ πρπαπάνω.

"Η άπάντησή σου, Μιηολόνδη,
στέλ παρατηρήσεις πδδ σου έκαμα
γιά τδ ποτήρι σου έκαίνο, μοδ δει-
χνουν ότι καταλαβαίνεις πολύ από
τέτοια πράγματα, ότι έσεις να
κρίνης γιά να παραδέχεσαι τδ σω-
στό, κι' ότι έχεις όλη άκρίνη ή
μετριοφροσύνη πού είναι τόσο ώραία
άλλά και τόσο άναγκαία στήν ήλι-
κία σου. "Ετσι, είμαι βέβαιη, θά
πας μπροστά. "Όσο γιά τδ ποτήρι,
καθώς τδ διόρθωσες τώρα, είναι
πολύ καλό και τδ έγκρίνω. Ναί,
τδ έλαφρότερο ήταν τδ «όλυμπος»
άντ' «όλύμπιος». Οί έλλοι όμως
τόποι πδδ άναφέρεις από γνωστά
ποιήματα, είναι πιδ γνήσιοι δημο-
τικοί. Π:χ: στήν «Επταήνος λένε
και «θιος» άντ' «θεός». "Επίσης
«πολέμαρχοι» και «πολεμάρχοι»,
«δασκάλιοι» και «δασκάλοι», «άνθρω-
ποι» και «άνθρωποι». Καί' αυτά,
και τδ «όλυμπος» θά μπορούθες να
θεωρήθης δημοτικό, άν ή λέξη, μ'
αύτη ή σημασία, ός έπίθετο δηλ.
ήταν, ήταν πιδ κοινή. Άλλά τδ
«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

«όλύμπιος» στδ ηλικό πρέπει να

μα της 15 Δεκ.) Ρωβύρος, Άβρα του Εδξείνου, Στέφανος Νίκης, Κυρά-Κυραλίνα και Παναγ. Τσιγκουράκος. — Έξετέλεσα τις παραγγέλτες των και τους ευχαριστώ για τα καλά των λόγια. Σε έρωτήσεις μερικόν θάπαντήσω στο ερχόμενο, αν έχω τόπο.

Αντίβα Καρχηδόνη, Χρυσή Καρδιά, Ρωβύρος, Εύα, έλαβα τα κομμάτια σας για τη Σ. Σ. Σ. και θα τα διαβάσω με τη σειρά των.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΩΤ ΚΑΤΑΣΚΕΤΑΖΕΤΑΙ ΤΩΡΑ

47ον Δελτίον Ειδήφορων

Από το 46ον Δελτίον (28 φύλ. 5ον)	Δρ. 13.874 —
Τριαντάφ. Δ. Θεοδώ- ρις	5.—
Γεωργία Ι. Ταρσούλη	25.—
Καίτη Δ. Θεοδοσίου	7.—
Βασ. Δ. Καζαντζής	50.—
Έν 5λφ μέχρι σήμεραν δρ 13 959 —	

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον δημιοίεται ή άνα-
νεύεται, αν δεν συνοδεύεται υπό του
δικαιώματος δρ. 1 Ο.—Τα έγκρινόμενα
ή άνανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30
Νοεμβρίου 1926. Όσα συνοδεύονται
από Α, άνήκουν εις άγόρια και όσα
από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μυρλή κ.
[ΜΚ]. Πανίστα, ά. [Πρι-έρ]. Άρ-
λεκίνος, ά. [ΠΚ. Αη]. Σωτηρία, κ.
[ΠΠ]. Ίων Θάλης, ά. [ΠΓ]. Άε-
γονάτης, ά. [ΕΠ]. Δροσούλα, κ.
[οοοο]. Άχαϊκός Άστήρ, ά. [..].
Δενικός Άστήρ, ά. [..]. Μπουμπου-
λίνα, κ. [ΕΜ]. Δάλια, κ. [5 + 5].
Πορφυρίς κ. [3 + 5].

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων:
Νανότα, κ. Χαμόγελο της Έυτυ-
χίας, κ. Σκόρπια Ροδοπέταλα κ. Νιό-
βγαλο Τριαντάφυλλο, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(Κατά το νέο Κανονισμό (186 Όδη-
γόν Συνδρομητού, Κεφ. Α') προτάσεις
γι' ανταλλαγή Μ. Μυστικών μέσω του
Γραφείου δημοσιεύονται έδωμόν όν όταν
συνοδεύονται από ισόριθμα τετράδια
με τις απαντήσεις και μ' ένα μονό-
δραγμα στο καθένα για τη διαβίβαση
κι' από το αντίτιμο της δημοσίευσής
ως έξης: Για μία ός τρεις προτάσεις
δραχ. 4, για τις παραπάνω, λεπτά 40
ή λέξεις.

Μ. Μ. επιθυμοϋν νάνταλ-
λάξουν:

1) 'Η Μελίσσα με 'Ελπίσιν 'Α-
γάπην, Μαρίαν Άντουανέτταν.

'Η Διάπλασις άδράζεται
τους φίλους της: Φάντασμα (αυτό
σού ένέκρινε, χαίρω πολύ για τη
γνωριμία και γράφε μν.) 'Εμμ Π.
Κασσιόπη (να λοιπόν μια δασκά-
λισσα που έφερε το χρέος της και
τη δουλειά της είναι αυτή ή δ.
Μα.ικα Βογιατζή που τόσο θερμά,
τόσο επιβλητικά ούστηκε τη 'Διά-
πλασις' στις μαθητρίδες της, με την
πεποίθηση ότι «θα ώφελιθοιν όάν
από δεύτερο σχολείο») Ροδόλευ-
κην (έλαβα, ευχαριστώ και περι-
μένω τις άνταποδοσεις σου) Φιλόπα-
τριν (ευχαριστώ για όσα γράφεις
ναί, από τις Άσκήσεις αυτές που
έχουν πολλές έρωτήσεις, μπορεί να
λύση κανείς μόνο μερικές' δεν είναι
ανάγκη δηλ. να τις βρει όλες για
να στείλη τη λύση' κι' όσες βρει,

τόσες θα τοδ μετρήσθιν) Ρόδην
Μενέξην (αυτό, είδες, σου ένέ-
κρινε' έλπίζω νά μοδ γράφης συ-
χνά) Κονσελάκι (μετά χαράς!
χαιρετίσματα στέν Ρικάρδο που
διαβέχτηκες) Μαρίαν Θ. Δαντό-
λου (έστειλα' ναί, όδ περιμένω κι
τις δυό) Φόρον των Πατρών (ναί,
μπορείτε και τρεις' αλλά γιατί δυό
όνόματα;) Εύαν (έγκρίδω συγχα-
ρητήρια για τοδ άρραβώδες της ά-
δελφής σου ναί, το ψευδώνυμο τοδ
γαμπρόδ σας είναι πολύ γνωστό
στη Δογοτεχνία) Φωτεινόν (έστει-
λα' αυτό έλειπε, νά μη συμφωνή-
σεις ύδες με το μεγάλο σου νουνό'
μά πιείδς τη χάρη σου!) Ίάνθην
Κ. Μεζά (χαίρω πολύ' τοδ διόρ-
θωσα' κι' έχεις τόσο όφρατο όνομα-
τάκι!) Μικράν 'Ελληνοπούλαν
(λυόχαρτο έστειλα' στο έρχόμενο
θα τα ποδύμε) Γίνο-Βούνα (ναί,
άλλά με νέα πληρητή) Γ. Α.
Δαμπερτιδην, Ουράνιον Τόξον
κτλ. κτλ.

Μαγεμένην Ρεματιάν, Στριγ-
γλαν, Αθ. Γ. Αποστολόπουλον,
Χίμαιραν, Νιόβην, Ν. Απόδια-
κον, Αθάμαντα, Φίλανθον, Κα-
μάρι των Γονέων (έστειλα.)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά
την 20 'Ιανουαρίου, θάπαντήσω
στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 224ου Διαγωνισμού.
Αί λύσεις δεκταί μέχρι 16 Μαρτίου]

106. Δεξιόγριφος

Βασιλέα άρχαιο, γνωστό μας,
Ευκολώτατα θα βγάλω.
Αν σε πόλη της 'Ελλάδος
Αλλον βασιλέα βάλω.

Διανοητικής Όλυμπιόνης

107. Δογοπαικτικόν Δεξι- γριφος

Δύο νι όταν έ ώνης
Τιτανίδα φανερώνεις

Αύρα

108. Μεταγραμματισμός

Του Αιγαίου μικρό νησί
Αν αλλάξη το κεφάλι,
Με λαμπρότη περισσή
Μιά θεά θα ξεπροβάλη.

Σανθή Νεράϊδα

109. Αναγραμματισμός

Χώρα όραία, που στην 'Ελλάδα
Τώρα άνήκει ή μισή,
Ένα γράμμα της αν ούσης
Και την αναγραμματίσης,
Γίνεται του Αιγαίου νησί.

Αίματοβαμμένη Δόξα

110. Τονόγριφος

Κακός δεν είμαι βέβαια,
Μ' αν μου αλλάξης τόνο,
Κακός θα γίνω έσφιγκτο,
Και θα σου κάμω πόνο.

Τρελλός Δέρας

111. Τρίγωνον

***** = 'Αρχ. χώρα τ. Ευρώπης
***** = Όμηρικος ήρως.
***** = Σμυρναίικος.
***** = Νημάτιν.
***** = Φωνήεν.

Και καθέτως τί Ίδια.

Καμάρι των Γονέων

112. Συλλαβοπαίγνιον

Νά εύρεθοϋν ά ζητούμεναι λέ-
ξεις, να σβυσθή μία οιαδήποτε

συλλαβή εκάστης και να συναρ-
μολογηθοϋν αι λοιπαι κατά σει-
ράν, όστε να σχηματισθή ρητόν
του Ευαγγελίου από πάντε λέξεις:

Κοινόν όπωρικόν—κερασφόρον
ζώον—ώιδος αυτοκράτωρ—πο-
τόν θερμαντικόν συνηθέστατον—
άγία προμήτωρ—φυσικόν κάλυμ-
μα της κεφαλής—άνθος κοινόν
—ήφαιστειώδης νήσος—το έναν-
τίον της άρχης.

[Νέον είδος] Άφρισμένον Κύμα

113. Συλλαβική Άκροστιχίς

Αί άρχικαι συλλαβαι των κά-
τωθι ζητούμενων λέξεων άποτε-
λοϋν βασιλίσαν της Πελοιάς.

1, Νήσος του Ίονίου 2, Πρέ-
πει να καθαρισθή 3, Άρχαίον
όπλον 4, Πέρσης στρατηγό.

Εύστερ. Παϊνός

114. Φωνηεντόλιπον

** - τ - σ μ - χ ν - κ - τ ν - ψ χ ν

Μικρός Πυγμαίρος

115. Γρίφος

Ο Υπνος πās	vo	vo
	vo	soy
	vo	vo
	ti	ti
ή Γη	ti	ti
	ti	ti

Ελεύθερος Θράξ

Δια τους Γαλλομαθείς

116. Κινηματογράφος

Είς τον σύζυγον αν πώ
Γαλλικά, θα άκουσθή
Ένα ζωο ποιηρό
με την λέξη την άπλή.

Φαέθων

117. Acrostiche

Les premières lettres des
mots ci-dessous forment un
grand fleuve d'Europe:

1, Poète Français, classique.
2, Mont d'Attique; 3, Reine
célèbre d'Espagne; Ville de
France.

Διάνα

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσ. του φύλ. 45

672. Ήμ' όνος (όμοι, όνος.) —

673. Νεβρός—Έβρος. — 674. Υιός-
ιδός—Ιος. — 675. Αίμος άμμος

676. Α Α 677. Ή πνία τέ-
PION χνάς κατεργάζεται.

Α Ν (Ή άνάγνωσις κα-
ΧΕΛΙ τά στήλην έξ άρι-

Θ Β στερωόν, εκ των άνω
ΟΞΑ και των κάτω ένναλ-

Σ Σ λάξ.) — 678. ΕΞΘΟ-
ΝΙΑ (σθένος, θεϊός, όνος, Νίνος,

Ιον, Αίας.) — 679. ΚΑΤΙΑΙΝΑΣ
(Φωκίς, Έκατη, Δάτις, Άξίός,

ΧίΛαν, Ύλινη, όρνις, έλατη,
Κάσος.) — 680. Όποιος βιάζεται

σκοιντάφτει. — 681. Ή καρδιά και
ή σπλήν είναι εγκόσθια, (ι κα ο δια

και, εις πλην εις, ήν, έντός θη α.)
— 682. Le cocher ou l'ombre

(je suis, πότε από το être και
πότε από το suivre.) — 683.

Chacun pour soi et Dieu pour
tous.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις
άπλά στοιχία δρ. 6 (το ελάχιστον
μηνια.) Πέραν των 10 λέξεων
λεπτά ή λέξεις, με πλάγια δρ. στοί-
χια. 70 και με κεφαλαία δραχ.

Ό χωριστός στίχος δραχμάς 3.
Ή προσηγορία είναι άπαραίτητη
(ΚΕΣΤ—106)

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά με δλα
Διαπλάσσοϋλα. Στείλατε πρὸς
Δίσις Άσπασίαν Μαχαίρα

Μαϊζώνας 85, Πάτρο

(ΚΕΣΤ—107)

Ελευθερία (του 1925.) Παδάκι ομ
φογένηντο ο νέος χρόνος. Γιομ
την αγάλη του μ' αμάρταν λου
δια, κομ ένα απ' της καρδιάς μου
απόκριψες γωνίες, και του παραγγέ
στο διάβα του ν' αφίνει κάθε νύ
ένα στο προσκέφαλό σου. Είπε π
σμένα με της θύμησής σου τη δροσ
Πανίστα

(ΚΕΣΤ—108)

Προκηρύσσω Διαγωνισμόν ΑΓΡΑΦ
ΚΑΡΤΩΝ τοποθεσιών Βραβεία τ
προθεσμία τριμήνιος. Στείλατε Δίσι
Κολοκοτρώνη 157, Πειραιά.

Σανθούλα Κουνέλη

(ΚΕΣΤ—109)

Ψηφίσατε
ΓΑΛΛΟΜΑΘΕΥΚΗΝ ΣΗΜΑΙ

(ΚΕΣΤ—110)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν καρτών
πίων. Συμμετοχή διδραχμός. π
θεσμία δίμηνη.

4—Βραβεία—4

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ
ΡΩΒΥΡΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ
ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ

8 ΦΕΛΙΜΑ ΒΙΒ

Δίσις: Παναγιώτην Παπανδρό
λον, Αράτου 8, Πάτρας.

(ΚΕΣΤ—111)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΩΜΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ. Συμμετοχή
δραχμός. Προθεσμία 40 ήμ
ΔΩΡΑ ΔΕΚΑ. Δίσις: Γεώργιον Χα

πουλον, Φίλωνος 41, Πειραιά.
Μικρός Λόρδος, Μέγας Ναπολέο
Υ. Γ.—Παλάτιον, Πιερίον, Βο

λάνες, Απάχηνα, σās ημετέροισιν
πόλεμον:

διὰ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΩΝ και ΕΥΛΩΝ
διὰ ΣΙΑΥΡΩΝ και ΡΟΠΑΛΩΝ

(ΚΕΣΤ—112)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
ΠΑΤΡΑΙ

Ο Σύλλογος άναδιοργανωθείς εί
χεται στο Διαπλάσσοκισμο δ
οκοπούς δράσεως:

α') Διάδοσιν Διαπλάσιως.
β') Προκήρυξιν Διαγωνισμών κ. λ.
γ') Άποκαλύψιν των έχθρων.

Γενομένων άρχαιολογιών την 10ην
κεμβρίου 1925

ΕΞΕΛΕΓΗΣΑΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΓΡ ΜΜΑΤΕΥ: ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΤΑΜΙΑΣ: ΡΙΓΕ ΠΑΛΙΑΤΟΣ

Τ Μ Η Μ Α Τ Α

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: ΓΕΡΡΙ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΔΙΟΜΟΦΗΜΑΤΟΣ: ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΕΞΑΡΧΑΜΑΤΟΣ: ΡΙΓΕ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΩΝ: ΠΡΑΞΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΟΣ
ΑΠΟΚΑΤΥΦΩΝ: ΜΠΛΕ ΠΑΛΙΑΤΟΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: ΚΡΗΤΙΚΟ ΤΥΡΙ
ΚΟΝΗΤ/ΠΟΛΕΩΣ: ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΦΑΥΣΤΑ

Στέλλομεν Καταστατικόν δωρεάν
αίτούντι. Δίσις: Γεώργ. Σαράντην,
ροδος Καλαβρύτων, Πάτρας.

(ΚΕΣΤ—113)

—ανόχομαι πάλι στο λουλουδένιο
—εθόλι σας, ζητώντας μία φασ
κοντά σας. ΣΧΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑ

(ΚΕΣΤ—114)

Good morning, τί γίνεται; Με
ναν και κορίτσι οι Σαλονικοί,
χα! Αταβάστε τη σημεϊότητα της Διο

σεως δλοι.

ΝΙΟΒΓΑΛΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Σημ. τ. Διαπλ.—Αφού το Νιόβγ
Τριαντάφυλλο είναι άγόρι, δεν με
βέβαια να είναι ή Βέτα Γεωργιάδ